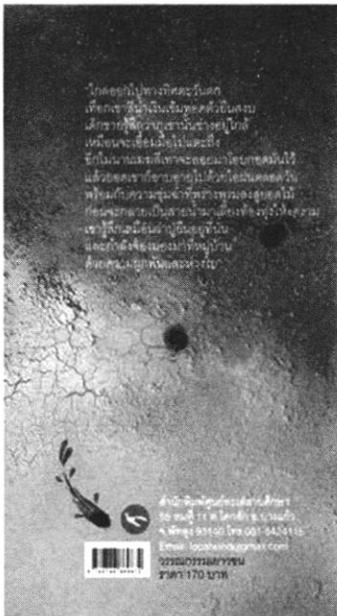
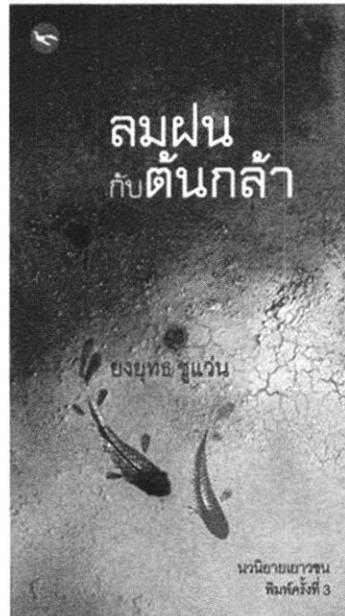

แนะนำหนังสือ

นรุตม์ คุปต์ธนโรจน์*

เรียนรู้ได้กับทุกเพศ
|
นรุตม์ คุปต์ธนโรจน์ |
170

ยงยุทธ ชูแว่น,
ลมฝนกับต้นกล้า.

พิมพ์ครั้งที่ ๓. พัทลุง : ศูนย์ทะเลสาบศึกษา, ๒๕๕๙. ๒๐๖ หน้า.

* อาจารย์ ดร. ประจักษ์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

“บางทีวิญญาณและสายเลือดในกายคุณ อาจสืบสายจากลุ่มทะเลสาบซึ่งปู่ทวดของเราเคยเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ อยู่ที่นั่น”

“ลมฝนกับต้นกล้า” วรรณกรรมเยาวชนที่ถ่ายทอดเรื่องราว “ชีวิต” อันเป็นวิถีถิ่นของเด็กน้อยแห่งลุ่มทะเลสาบสงขลา ผลงานวรรณกรรมเรื่องแรกของ “ยุ้งยุทธ ชูแว่น” อาจารย์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และนักวิชาการผู้มีผลงานด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นไทย โดยเฉพาะผลงานวิจัยชิ้นสำคัญในฐานะหัวหน้าชุดโครงการวิจัย “ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นภาคใต้บริเวณลุ่มทะเลสาบสงขลา” และอีกบทบาทที่สำคัญนั่นคือการเป็น “ลูกชานา” ผู้มีชีวิตและจิตวิญญาณผูกพันกับวิถีวัฒนธรรมแผ่นดินภาคใต้อันเป็นแรงบันดาลใจสู่การสร้างสรรคงานวิชาการและวรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้

เรื่องราวใน “ลมฝนกับต้นกล้า” แบ่งออกเป็น ๑๕ ตอน (ท้ายเล่มเป็นภาคผนวก ซึ่งนำเสนอบทวิจารณ์ขนาดสั้นของนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียง) นำเสนอชีวิตของ “สมพงษ์” หรือ “ไอ้ห้อย” เด็กชาวบ้านธรรมดา ๆ ที่มีชีวิตอยู่บริเวณลุ่มทะเลสาบสงขลา เด็กชายผู้เป็นตัวแทนของผู้คนที่ความผูกพันกับธรรมชาติและสืบทอดวิถีวัฒนธรรม รวมถึงจิตวิญญาณแห่งบรรพชนผู้ฝ่าฟันอุปสรรคจนสามารถตั้งถิ่นฐาน ณ ดินแดนแห่งนี้ ผู้อ่านสัมผัสและรับรู้สภาพพื้นที่แห่งลุ่มทะเลสาบสงขลา เรียนรู้เรื่องราวของพื้นที่แห่งนี้ในหลากหลายมิติไปพร้อมกับเด็กชายสมพงษ์ ทั้งยังจะพาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกใบน้อยซึ่งเป็นโลกในห้วงคำนึงของเด็กชายที่มีทั้งความรัก ความซึ้ง ความอ่อนแอ ความเข้มแข็ง ความกล้า และความกลัว

“ลมฝนกับต้นกล้า” ไม่ได้เล่นกับฉากมากมายหรือเรื่องราวซับซ้อนใด ๆ ผู้เขียนนำเสนอจากเด่น ๆ เพียงฉากเดียวคือ “แอ่งน้ำ” ใกล้บึงนาหรือฝืนนาที่มีคันดินล้อม กับสถานการณ์สำคัญเพียงหนึ่งเดียวคือความพยายามในการวิดน้ำออกจากแอ่งเพื่อจับปลา กลับไปบ้านให้สำเร็จ แต่ผู้เขียนสามารถสอดแทรกเรื่องราวความรู้ทั้งประวัติศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา ความทรงจำ วิถีวัฒนธรรม เรื่องเล่า ตลอดจนปัญหาของสังคมสมัยใหม่ที่กระทบวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ด้วยลีลาภาษาสวยงาม ทรงพลัง และเรียบง่าย แต่งดงาม

ความเรียบง่ายของฉาก จุดขัดแย้งต่าง ๆ รวมถึงสถานการณ์สำคัญของเรื่องที่

ไม่ซับซ้อนนั้นไม่ได้ทำให้ “ลมฝนกับต้นกล้า” น่าเบื่อหรือเป็นวรรณกรรมที่มีเรื่องราวเรียบราบไร้พลัง หากแต่ผู้เขียนกลับทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของเด็กรายหนึ่งที่มิเวทีกการต่อสู้คือ “แอ่งน้ำ” “ผืนดินที่ราบลุ่มทะเลสาบ” และที่สำคัญที่สุดคือ “พื้นที่ภายในจิตใจ” ของตัวเด็กชายเอง อาจกล่าวได้ว่าหากมองสถานการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเป็นเช่นการผจญภัย “ไอ้ห้อย” ก็ไม่ต่างอะไรกับวีรบุรุษคนหนึ่งที่ต้องเดินทางและต่อสู้กับด้านต่าง ๆ อย่างกล้าหาญและตระหนง เพราะเมื่อเรื่องราวเริ่มต้นก็แสดงให้เห็นถึงสภาวะที่หล่อหลอมเด็กชายคนหนึ่งด้วยกำเนิดที่อึดคัดแต่เปี่ยมด้วยความอบอุ่นของพ่อแม่ และยาเป็นพลัง เรียนรู้อยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างมีความสุข มีพ่อเป็นแบบอย่างให้ก้าวเดินตาม มีแม่เป็นผู้ประคับประคอง จนกระทั่งเจอบุคคลหักเหของชีวิตซึ่งก็คือปัญหาที่ตีกระหน่ำปัญหาดังกล่าวคือ ปัญหาของการปะทะกันระหว่างโลกาภิวัตน์และวิถีถิ่นที่เข้ามาทำให้แม่ของเด็กชายต้องจากบ้านไปหาเงินในเมืองใหญ่ และไม่กลับมาหาเขาและน้องอีกเลย พ่อจากที่เคยเป็นที่พึ่งพิง เคยเป็นต้นแบบชีวิตก็เปลี่ยนไปเป็นชายขี้เหล้า ไม่รับผิดชอบการงาน นั้นเป็นปมขัดแย้งครั้งใหญ่ที่ทำให้โลกของเด็กชายพังทลาย

อย่างไรก็ตามจุดหักเหดังกล่าวก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตของเด็กชายต้องจมมปัญหา เพราะมันได้กลายเป็นเสียงเรียกที่ทำให้เด็กชายต้องเริ่มต้นต่อสู้ทั้งเรื่องปัญหาในครอบครัว ความขัดสน รวมถึงปัญหาแบบเด็ก ๆ แต่ยิ่งใหญ่ในความคิดของห้อยอีกมากมายหลายเรื่อง ที่น่าสนใจคือผู้เขียนได้ใช้สถานการณ์วิดปลาในแอ่งน้ำเป็นดังด่านทดสอบสำคัญของเรื่อง ปลอ่ยให้เขาสู้กับศัตรูร้ายกาจที่เข้ามาเป็นแบบตัวตนและมาในรูปร่างของจินตนาการ เช่น ความกลัวว่ามีใครจะมาแย่งปลา น้ำไหลป่าเข้าท่วมแอ่ง พายุฝนโหมกระหน่ำ หากเด็กชายสามารถผ่านไปได้อย่างหมายถึงการได้มาซึ่งพลังวิเศษ และนำพลังนี้กลับไปยังโลกสามัญหรือก็คือชีวิตจริงของเขา สิ่งวิเศษที่เด็กชายได้ กลับไม่ใช่ปลาที่รอคอย แต่เป็นพลังอันเข้มแข็ง ความเข้าใจธรรมชาติ ที่สำคัญคือได้พอกคนใหม่ที่เขาเคยได้สัมผัสในอดีตกลับมา ตลอดทั้งเรื่องเด็กชายยังได้พบเจอกับผู้ชี้ทางที่คอยช่วยเหลือเขาจำนวนมาก คือ ทวดแคล้ว หลวงตา ครู ยา ในตอนท้ายเด็กชายยังได้พบกับปู่แท้ ๆ ของเขาผู้เป็นดังผู้วิเศษเข้ามาช่วยเหลือต่อสู้กับเสือร้ายที่เข้ามาในห้วงคำนึง รวมถึงสภาพวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น ทั้งความสัมพันธ์ของผู้เฒ่ากับเด็กน้อยหรือวัดกับชุมชนที่ยังคงโอบอุ้มคุ้มครองให้เด็กชายอยู่ได้อย่างมีความสุข ที่สำคัญคือความศรัทธาต่อธรรมชาติและบรรพบุรุษซึ่งอาจเป็นสิ่งเดียวกัน เป็นสิ่งที่ให้กำเนิด ต่อชีวิตของคนในท้องถิ่น แม้

บางครั้งจะโหดร้าย บางครั้งจะเป็นผู้ทำลาย หากศรัทธา เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติอย่างชาญฉลาด ลมฝนที่กระหน่ำซัดก็เป็นสิ่งเดียวกับสายน้ำที่หล่อเลี้ยงท้องทุ่งให้งดงาม

ทุกอย่างก้าวของเด็กชายยังได้บอกเล่าเรื่องราวความรู้ไว้อย่างหลากหลายและแบบเนียน โดยเฉพาะเรื่องของท้องถิ่นแดนใต้ ณ ลุ่มทะเลสาบสงขลา เช่น การใช้ข้อมูลคติชนถิ่นใต้ที่มีชื่อเสียงผูกพันกับความเชื่อของกลุ่มคนมาแต่อดีตอย่าง นิทานเรื่องนกเป็ดน้ำกับนายพรานหรือตำนานหลวงพ่อดวด โดยให้พวดเกล้าเป็นตัวแทนของผู้เฒ่า นักเล่านิทานที่เต็มไปด้วยสีสันประจำชุมชนเป็นผู้ถ่ายทอดหลวงพ่อดวดแบบฉบับของท้องถิ่นตน

“...น้ำทะเลหมุนเป็นเกลียวเขียวเอียงเอียง ทีนี้เรือก็หมุนทำท่าว่าจะจมลง มันนรกซัด ๆ ตอนนั้น พวกเราคิดว่ายังไม่รอดแน่แล้ว แต่บุญมันยังไม่หมด...อีกจิตใจเดียวเท่านั้นแหละ...จิตใจเดียวจริง ๆ ลมก็หยุดสนิท ท้องทะเลราบเรียบเป็นปกติ ใสมะสมสีดำตัวการก็ค่อย ๆ ลับหายไป ทางทิศตะวันตกตามเดิม เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ทุกคนยกมือท่วมหัวหลวงพ่อดวดท่านช่วยเอาไว้แท้ ๆ ข้าเองนับถือมาจนทุกวันนี้”

(หน้า ๑๔๐)

“พอพ้นจากน้ำ ท่านก็ลอยสูงขึ้นช้า ๆ ช้า ๆ ...ทำให้ท้องทะเลสว่างไสวเหมือนคืนเดือนเพ็ญเห็นจะได้ แต่เอ...ไม่ใช่ มันไม่เหมือนหรือออกแสงมันไม่วอลเหมือนพระจันทร์ มันเข้มกว่ามาก ดูแล้วเป็นรัศมีมีอำนาจบอกไม่ถูก เป็นดวงวิญญาณของหลวงพ่อดวดนั่นเอง” (หน้า ๑๔๒)

บางช่วงยังสอดแทรกเพลงกล่อมเด็กที่นิยมในแถบลุ่มทะเลสาบพัทลุง-สงขลาไว้ ให้อาของ เด็กชายเป็นผู้ร้องกล่อมน้อง สร้างความรู้สึกเศร้าบาดลึกให้แก่ตัวละครที่ถูกแม่ทิ้งไป

“พี่ไปเหอ... ไม่ช้าเท่าใดจะกลับมา ช้านักสักสามเดือนหน้า ตรงตัวน้องยาอย่าหมอง เชิญอยู่ไปเกิดสาวน้อย คอยตกแต่งกายาไว้ทำพี่ พี่ไปส่งส่วยอีทาสี ปีหน้าจะเอา เอ้อ...” (หน้า ๑๐๗)

นอกจากการใช้ข้อมูลคติชนในเรื่องที่ช่วยสร้างบรรยากาศได้อย่างคมคายและ
ไม่แปลกแยกแล้ว ผู้เขียนยังนำประวัติศาสตร์ท้องถิ่นตามความถนัดมานำเสนอไว้อย่าง
ลงตัว ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นหรือประวัติศาสตร์บอกเล่า (Oral History) เป็นข้อมูลสำคัญที่
ทำให้ผู้คนในท้องถิ่นรู้จักรากเหง้า ใช้สร้างอัตลักษณ์ทำให้ตนได้เป็นส่วนหนึ่งของ
ประวัติศาสตร์กระแสหลักและสร้างตัวตนที่ต่างจากคนกลุ่มอื่นอันเป็นลักษณะเฉพาะตัว
เช่น การตั้งรกรากของกลุ่มคนในลุ่มทะเลสาบสงขลาที่อพยพหนีภัยแล้งมาจากทางฝั่ง
ทะเลตะวันออก หรือแถวสทิงพระ โดยระบุว่าบรรพบุรุษได้แล่นไปข้ามทะเลสาบและต้อง
ผ่านอุปสรรคพายุใหญ่กว่าจะข้ามมาถึงฝั่งได้อย่างปลอดภัย รวมทั้งต้องหักล้างถางพง
จนเป็นอย่างทุกวันนี้ หมู่บ้านที่ห้อยอยู่ก็ใช้ประวัติศาสตร์ของถิ่นตนที่ผสมผสานทั้งข้อเท็จจริง
ทางโบราณคดี ตำนาน และเรื่องเล่า ถ่ายทอดตัวตนจากรุ่นสู่รุ่นอย่างภาคภูมิใจ

บางคนผู้เขียนได้ใช้ความรู้ด้านภูมิศาสตร์หรือธรรมชาติวิทยามาสอดแทรก เช่น
ทิศทางลม น้ำ การเกิดพายุ สภาพพื้นที่ของบริเวณทะเลสาบ และที่สำคัญคือการนำ
เสนอประเด็นปัญหาสังคม ได้แก่ ความทันสมัยหรือความเป็นเมืองที่เริ่มรุกเข้ามา แม้จะ
ไม่ได้เข้ามาโดยตรง แต่ก็ทำให้เกิดแรงปะทะสำคัญกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ผู้คนเริ่ม
ทิ้งอาชีพ ทิ้งถิ่นฐาน ทิ้งครอบครัวเพื่อไปหาโอกาสที่ดีกว่าในเมืองหาดใหญ่ อาจกล่าว
ได้ว่า โลกาภิวัตน์คือตัวการสำคัญแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ อย่างไรก็ตามผู้เขียนก็ได้ใส่
ความหวังเอาไว้ในเรื่อง นั่นคือความเข้มแข็งของท้องถิ่น หรือความศรัทธาในวิถีชีวิต
พร้อมทั้งมี “ต้นกล้า” ซึ่งก็คือเด็กชายและคนรุ่นใหม่ ที่ต้องต่อสู้กับ “ลมฝน” แห่ง
ความเปลี่ยนแปลง แม้จะไม่ได้กล่าวว่าโลกาภิวัตน์ และท้องถิ่นนิยม ใครจะเป็นฝ่ายชนะ
หรือจะลงเอยด้วยการเป็นท้องถิ่นภิวัตน์เหมือนหลาย ๆ ที่ หรือจบลงด้วยการสมยอมกัน
ของทั้งสองฝ่าย (ซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดหรือไม่) แต่ในวรรณกรรมเล่มนี้ก็นำเสนอ
ความหวังที่งดงาม ดังภาพที่ “ห้อย” พบเห็นในตอนท้าย และสิ่งที่ทวดแคล้วกล่าวไว้ว่า

“พวกต้นไม้นี้มันก็อัศจรรย์ดีแท้ ในหน้าแล้งอาจดูเหี่ยวเฉาเหมือน
ไร้ชีวิต แต่ก็ยังอดทน ไม่ยอมตายง่าย ๆ หรอก และถ้าเรารู้จักประดับประคอง
รักษา พอฝนตกลงมา มันก็จะกลับสดชื่นแข็งแรง บางทีขั้วเพียงข้ามคืน
ก็อาจจะผลิดอกออกช่อให้ชื่นใจ...” (หน้า ๑๙๐)

ความลงตัวอีกอย่างหนึ่งของวรรณกรรมเรื่องนี้คือการใช้ภาษาใน ซึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้น่าสนใจ อาทิ การบรรยายสถานการณ์การต่อสู้ในคันดินที่น้ำกำลังไหลเข้ามาอย่างรุนแรงเป็นเหมือนการต่อสู้ยกสุดท้ายซึ่งผลแพ้ชนะของภารกิจอันยิ่งใหญ่ ยงยุทธ ได้นำเสนอด้วยลีลาภาษาที่น่าสนใจโดยเปรียบเทียบกับสนามแข่งวิ่งอันเป็นเวทีอีกแห่งหนึ่งที่ท่าขายของเด็กชาย ทำให้ผู้อ่านได้เข้าถึงภาพ เสียงและความคิดที่ปั่นป่วนสับสนหลากหลายอารมณ์ของเด็กชายที่ตั้งสะท้อนอยู่ในบึงนา

“น้ำในเหมืองธาโถมเข้ามาอย่างหนักหน่วง คราวนี้กระแทกคันดินเป็นระลอกดังจะวัดแรงต้านทาน เด็กชายรู้สึกล้าไปทั้งไหล ส่วนท่อนเขาก็เริ่มขาขึ้นมาบ้างแล้ว เขาเกร็งตัวต่อสู้ด้วยพลังทั้งหมด มันเหมือนกำลังออกวิ่งแข่งขันในสนามหญ้าหน้าโรงเรียน...”

“...สายน้ำยิ่งวนมากขึ้น พาเอาเศษไม้แหลม ๆ พุ่งเข้ามาใกล้ คุณมันจิงใจจะเข้าทำร้ายเขาโดยตรง เข้ามาเลย...เขาไม่หลีกหนีไปไหน เด็กชายรู้สึกมั่นใจและแข็งแรงขึ้นอีกครั้ง บัดนี้เขาเลิกคิดฝากความหวังไว้กับผู้ใด เช่นการวิ่งแข่งขันทุกครั้งก็โดยลำพังตัวเอง...” (หน้า ๑๙๐-๑๙๑)

การเปรียบเทียบเสียงน้ำที่ “...อื้ออึงสาดซัดเข้ามา” ประหนึ่ง “...เสียงเชียร์ข้างสนามให้กำลังใจอีกทีม” หรือการต่อสู้กับธรรมชาติโหดร้ายที่เป็นเช่น “เสือผิสีง” อย่างที่เคยเห็นในฝันช่วยปลุกเร้าให้ผู้อ่านเห็นจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของเด็กชายและบรรพบุรุษที่ยอมทนลำบากเพื่อลูกหลานในอนาคต หรือการบรรยายที่แฝงด้วยอารมณ์ขัน ด้วยการนำเสนอความคิดความรู้สึกของเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งที่เชื่อมโยงประสบการณ์กับความรู้ใหม่ ๆ เมื่อได้เรียนมาจากโรงเรียนชวนให้ผู้อ่านเอ็นดู เช่น

“ใช่แล้ว...ป่านนี้พวกเด็ก ๆ ในประเทศอเมริกาคงกำลังตื่นนอนในตอนเช้า และวันนี้ก็เป็นวันเสาร์เสียด้วย อีกไม่นานเด็ก ๆ ในอเมริกาก็จะได้ออกไปวิดปลากันอย่างสนุกสนาน...คิดไปแล้วก็น่าอิจฉาเด็กพวกนั้นเสียเหลือเกิน” (หน้า ๙๖)

หรือความคิดฟุ้ง ๆ ซือ ๆ ของห้อยในการป้องกันชาวบ้านมาแย่งปลากจากแอ่งน้ำด้วยการคิดจะนำป้ายเขียนว่า “ในแอ่งนี้ไม่มีปลา” หรือ “ในแอ่งนี้มีปลิงเยอะไม่มีปลา

หรรษา” มาปักไว้ เหมือนที่เขาเคยเห็นครูใหญ่ปักไว้ริมสระน้ำหลังโรงเรียน ซึ่งผู้อ่านอาจจะย้อนคิดได้ว่าตอนเด็ก ๆ เขาก็เคยเจอกับปัญหาเล็ก ๆ แต่มันช่างดูยุ่งเหยิงยิ่งใหญ่นักต้องคิดวางแผนการใหญ่โตอย่างเด็กชาย เช่น

บางช่วงผู้เขียนก็ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงจิตใจที่แฝงด้วยความทุกข์แต่เป็นมุมมองใส่ชื่อแบบเด็กน้อย ทำให้ผู้อ่านได้แอบอมยิ้มแบบฝัน ๆ เมื่อรู้สึกถึงเรื่องตลกร้ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของตัวละคร เช่น เมื่อหลวงตาเล่าเรื่องนรกให้เขาฟัง เด็กชายรำพึงว่า

“ถ้าหลวงตาพูดความจริง...ก็มีพ่อคนหนึ่งที่ต้องลงกระทะทองแดง พ่อต้องโดนนำรื้อนกรอกปากแน่ ๆ ท่านยมบาลไม่ว่าจะทำโทษรุนแรงถึงขนาดนั้น พ่อเพียงแต่กินเหล้ามากเกินไปหน่อยเท่านั้นเอง ส่วนเรื่องการทุบตีแม่ก็ไม่น่าจะมีโทษอะไรมาก เพราะบางทีแม่ก็เอาไม้พื้นมาตีหัวพ่อด้วยเหมือนกัน” (หน้า ๖๐)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดอาจกล่าวได้ว่า “ความมีในความไม่มี” เป็นอีกหนึ่งความงดงามที่ ยงยุทธ ชูแว่น ได้นำเสนอไว้ ฉากชีวิตในชนบทที่ดูเหมือนจะขาดแคลน ความยากจน การต้องเผชิญกับอุปสรรคของฟ้าฝน แต่เขาก็กลับกลบความขาดเหล่านี้ให้เต็มด้วยแง่มุมของชีวิตที่อิงกับธรรมชาติ หรืออีกนัยหนึ่งคือความศรัทธาในผืนดินของบรรพบุรุษที่เสี่ยงชีวิตมาตั้งรกราก ปูทางให้คนรุ่นต่อ ๆ มาได้มีทางเดินต่อไป

ไม่ว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นนวนิยายขนาดสั้น หรือเรื่องสั้นขนาดยาวตามองค์ประกอบของวรรณกรรมก็ตามที่ หากแต่ความโดดเด่นในฐานะวรรณกรรมเยาวชนที่ไม่ใช่บทเรียนสอนศีลธรรม จริยธรรมให้แก่เยาวชน ตามคุณลักษณะที่ควรเป็นของ “ลมฝนกับต้นกล้า” เป็นบทเรียนที่บอกเล่าประสบการณ์ชีวิต ถ่ายทอดจิตวิญญาณ และศรัทธาของแผ่นดินบรรพบุรุษสู่ลูกหลาน เมื่ออ่านจนจบถึงตัวอักษรสุดท้าย เรื่องราวที่ผ่านมาชวนให้ผู้อ่านย้อนกลับไปพลิกหน้าปกอีกครั้ง ตราสัญลักษณ์ของ “ศูนย์ทะเลสาบศึกษา” รูปนกในวงกลมสีน้ำเงิน กอปรกับคำอธิบายอันเป็นอุดมการณ์ของสำนักพิมพ์ที่ว่า

“โลโก้สถานด้วยใบมะพร้าว สอดคล้องกับความเป็นท้องถิ่น ปีกที่ห้อยต่ำนั้น นัยว่าเพื่อบอกเล่าวิถีและจริต บินแต่เรีย ๆ พื้น พร้อมที่จะ

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๙ ฉบับที่ ๒ ก.ค.-ธ.ค. (๒๕๖๐) ๒๘๙

ลงจอคนนอนพุ่มไม้ไม่เห็นก็ได้ ไม่ชนะ ไม่แข่งขัน ไม่รีบร้อน แต่เชื่อ และยืนยัน”
(บันทึกสำนักพิมพ์)

คงจะเป็นเครื่องยืนยันถึงคุณภาพและคุณค่า ตอกย้ำเรื่องราวแห่งความศรัทธา
ที่มีต่อบรรพชนและท้องถิ่น รวมทั้งตอกย้ำความเข้มข้นของเรื่องราวชีวิตเด็กน้อย ณ กลุ่ม
ทะเลสาบสงขลา ใน “ลมฝนกับต้นกล้า” ของ “ยงยุทธ ชูแว่น” ได้อย่างชัดเจน อุปสรรค
ปัญหาใดบ้างที่เด็กชายต้องเผชิญ เขาก้าวผ่านมันได้หรือไม่ อย่างไร ลมฝนกับต้นกล้า
รอคอยนักอ่านเข้ามาสัมผัสค้นหาตัวตน และย้อนคิดถึงท้องถิ่นที่เราจากมา เพราะ
“ภูวดของเราอาจเคยเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ อยู่ที่นี่”

